

Bản Chất Ăn Thịt Người của Người Trung Quốc

Đức Đạt Lai Lạt Ma Kể Chuyện Người Trung Quốc Ăn Thịt Con Trên Đài Truyền Hình CNN

Chuyện ăn thịt người của dân tộc Trung Quốc tưởng cũng chẳng phải là một điều mới lạ. Vì nhân loại đã tốn khá nhiều giấy mực để viết về nét đặc trưng của nền văn hóa này. Ngày lễ Noel năm 2004, trên đài CNN, vị lãnh đạo tinh thần của Tây Tạng cũng đã kể lại cho hàng tỉ người trên thế giới theo dõi “talk show” của ngài câu chuyện một thiếu phụ Trung Quốc công trên lưng xác chết đứa con của bà để xẻ lấy thịt ăn.

Đức Đạt Lai Lạt Ma kể rằng: Có một thiếu phụ đói khát đến nhà mẹ của ngài xin ăn. Mẹ của ngài đã mang thức ăn thức uống giúp cho người đàn bà ấy. Sau cùng, mẹ ngài phát hiện trên lưng người thiếu phụ công một đứa bé và đứa bé đó đã chết từ lâu lắm rồi! Mẹ ngài ngạc nhiên hỏi người thiếu phụ “Sao con bà đã chết mà bà không đem chôn nó đi còn mang theo trên lưng làm gì?”. Người thiếu phụ Trung quốc thản nhiên đáp: “Tôi công xác đứa con đã chết để xẻ thịt mà ăn khi không xin được thức ăn”!

* * *

Người Trung Quốc hãnh diện có Khổng Tử đã đặt tất cả nền tảng của đạo Nho trên chữ Nhân, nhưng ông Bá Dương, một học giả Trung Quốc đã viết trong quyển Người Trung Quốc xấu Xí: “Trung Quốc có lịch sử 5.000 năm, trong 5000 năm ấy lực lượng phong kiến đã chà đạp lên phẩm giá, nhân tính không phải ngày một giảm thiểu, trái lại ngày một gia tăng” (trang 85).

Đọc lịch sử thời phong kiến Trung Hoa chúng ta thấy nhiều ác tập, lộng quyền và cứ lâu lâu lại phải cải cách. Bọn quý tộc càng giàu thì lại càng hóa ra trụy lạc, xa xỉ cuồng bạo; mới đầu là triều đình các vua chư hầu, rồi sau tới cả kinh đô Lạc Dương của thiên tử nữa, đây bọn nhạc sĩ, thích khách, kỹ nữ và triết gia. Không bao giờ dân chúng yên ổn được mười năm mà không bị các rợ xâm chiếm, đánh phá ở biên giới. Thế là phải chiến đấu để tự bảo vệ, lần lần người ta hóa ra thích đánh nhau, mà giới quý tộc càng ngày càng thích giết người, có khi chặt đầu cả chục ngàn người (Will durant, Lịch Sử văn Minh Trung Quốc, bản dịch Nguyễn Hiến Lê, Văn Nghệ, năm 1993, trang 28).

Trong lịch sử, cái câu “ăn thịt lẫn nhau” không biết đã được xuất hiện mấy chục lần. Nếu nói rằng chúng ta (Trung quốc) là một dân tộc có văn minh cao, sao lại có cái hành vi dã man ấy (Bá Dương, Người Trung Quốc Xấu Xí, bản dịch Nguyễn Hồi Thủ, Văn Nghệ, trang 191).

Thời Xuân Thu Chiến Quốc người ta đổi con nhau ăn cho đỡ đói. Ngày nay, hiện tượng ăn thịt người vẫn còn xảy ra một cách dã man. Ngày xưa và thời Bước Nhảy Vọt Vĩ Đại của Mao Trạch Đông (1959 - 1961) ăn thịt người vì quá đói, thời cách mạng văn hóa ăn thịt người để chứng tỏ mình là con người có lập trường cộng sản vững chắc. Ngày nay ăn thịt người để bổ khí dưỡng huyết, để trường thọ, với ước muốn kéo dài dực tình trong tuổi già.

Xin trình bày vài trường hợp “ăn thịt người” trong thế kỷ 20 và đầu thế kỷ 21 ở Trung Quốc.

Số người chết vì nạn đói trong thời kỳ 1959 - 1961 khoảng từ 20 triệu đến 43 triệu. Con số 20 triệu là con số chính thức mà chính phủ Trung Quốc đã dùng kể từ năm 1988. Nạn đói này chẳng những là kinh hoàng nhất lịch sử Trung quốc mà còn có thể nói khủng khiếp nhất trong lịch sử loài người. Nạn đói đứng thứ nhì xảy ra ở vùng Đông bắc Trung Quốc trong hai năm 1877 và 1878, trong đó có khoảng từ 9 đến 13 triệu người chết đói.

Năm 1968, Ngụy Kinh Sinh, lúc đó là một Hồng Vệ Binh 18 tuổi và bị nhà chức trách đàn áp như hàng triệu người khác, đã đến lánh nạn cùng gia đình ở một ngôi làng trong tỉnh An Huy. Và tại đây Ngụy Kinh Sinh đã nghe câu chuyện về Bước Nhảy Vọt Vĩ Đại:

*Chúng tôi đi dọc theo ngôi làng. Những tia nắng nhảy múa trên những đám cỏ hoang giữa những bức tường xiêu vẹo, làm tăng thêm vẻ tiêu điều. Trước mắt tôi, giữa những đám cỏ hoang, hiện ra cảnh tượng mà tôi vẫn thường nghe nói về những bữa ăn trong đó nhiều nhà đổi con cho nhau để ăn thịt. **Tôi hình dung những khuôn mặt của những người đang nhai những miếng thịt của đứa con người khác.** Những đứa trẻ đang rụt đuối những con bướm ở thửa vườn gần đó có lẽ là hóa thân của những em bé bị cha mẹ mang đi đổi với con người khác. Tôi cảm thấy tội nghiệp cho những đứa bé, nhưng cũng tội nghiệp hơn cho cha mẹ của chúng. Điều gì đã khiến họ phải ăn thịt những đứa bé, giữa những giọt lệ và sự thương xót của cha mẹ chúng, **những miếng thịt mà trong những cơn ác mộng kinh hoàng nhất họ vẫn không tưởng tượng là sẽ phải nhai nuốt như thế.** Lúc đó tôi mới biết được Mao Trạch Đông là một tên đồ tể hung bạo như thế nào; Mao Trạch Đông: Người vẫn thường được xưng tụng là “mấy trăm năm trên cả thế giới, và mấy ngàn năm ở Trung Quốc mới xuất hiện một người như thế.” Mao Trạch Đông và đồng bọn, qua hệ thống chính trị ác ôn, đã khiến những người làm cha mẹ đói đến nỗi họ phải giao con mình cho kẻ khác ăn thịt để đổi lấy thịt của con người khác. Mao Trạch Đông, với mục đích tẩy rửa tội ác giết chết dân chủ qua phong trào Trăm Hoa Đua Nở, đã phát động Bước Nhảy Vọt Vĩ Đại và buộc hàng vạn người phải đổi con cho nhau để ăn thịt như thế. Những người đổi con không phải là kẻ sát nhân, kẻ sát nhân thật sự chính là Mao Trạch Đông và lâu la của hắn. Và rốt cuộc thì tôi hiểu được tại sao Bành Đức Hoài đã dám đả kích trung ương Đảng do Mao Trạch Đông cầm đầu và tại sao nông dân đã tận lực bênh vực cho chính sách “bao sản đáo hộ” hay “khoán sản phẩm” của Lưu Thiếu Kỳ, mặc dù họ vô cùng chán ghét chủ nghĩa Cộng Sản. Họ bênh vực Lưu Thiếu Kỳ vì một lý do đơn giản là họ không bao giờ muốn đổi con để ăn thịt như thế, chứ chẳng phải vì những suy tính*

nào khác có tính chất ý thức hệ. (Hồ Văn Đồng - Hắc Thư Về Chủ Nghĩa Cộng Sản, trang 728).

Vào năm 1992, hai vợ chồng ký giả Nicholas D.Kristof và Sheryl Wudunn của tờ New York Times đã tìm được một số hồ sơ của Cộng sản Trung Quốc tiết lộ nhiều chi tiết rùng rợn liên hệ đến những vụ ăn thịt người tập thể trong giai đoạn “*Cách Mạng Văn Hóa*” tại một số thị trấn và làng mạc thuộc Quảng Tây vào cuối năm 1960.

Theo số tài liệu này thì ít nhất là 137 người và có thể cả mấy trăm người nữa đã bị ăn thịt. Mỗi nạn nhân đã bị cả chục người cùng ăn. Như vậy số ăn thịt người có thể lên đến hàng mấy ngàn người.

Động cơ thúc đẩy ăn thịt người này có tính cách “ý thức hệ” chứ không phải vì đói hoặc điên loạn. Các vụ ăn thịt người này được diễn ra tại nơi hội họp công cộng thường do các viên chức đảng Cộng Sản Trung quốc tổ chức. Mọi người tham dự ăn thịt người một cách công khai để chứng tỏ nhiệt tình cách mạng của mình. Sau đây là một vài vụ điển hình:- Người xẻo và ăn miếng thịt đầu tiên của vị hiệu trưởng chính là bạn gái của con trai ông ta. Cô ta muốn chứng tỏ là đã cắt đứt tình cảm với họ và cô ta cũng hồng không kém gì ai.

- Tại một vài trường trung học, học sinh cắt tiết và thui các giáo viên và hiệu trưởng tại sân trường rồi ăn thịt của các nạn nhân để mừng thắng lợi.

- Các nhà hàng quốc doanh treo xác người lủng lẳng trên các móc thịt và dọn thịt người cho các viên chức chính phủ.

Có một tài liệu soạn thảo vào năm 1980 của giới chức địa phương phê bình, chỉ trích sự tàn nhẫn xảy ra tại Quý Châu hồi cách mạng văn hóa:

- Trong một cuộc mít tin tại trường trung học đệ nhất cấp tại Shang Shi, có 12 người bị giết. Một số gan bị móc ra đưa về nhà hàng quốc doanh. Cũng tại xã Shang Shi, vị giám đốc quân ủy giết Deng Yang Xion và đã moi gan ra luộc ăn. Ngày hôm sau, ông giết thêm 4 người nữa và moi gan ra phân phối cho hai ba đội sản xuất cùng ăn để chứng tỏ sự “chuyên chế tập thể”.

- Xác chết còn bị làm nhục và hủy diệt: Lu Lu tại công xã Siyang, Huang Shaoping, cô giáo tại trường tiểu học sông Guangjing, Chen Guolian thuộc thị xã Shikang, sau khi bị đánh chết, bị lột trần truồng lấy que đâm vào âm hộ, phơi xác cạnh đường.

- Ở xã Pu Bei, 10 tên du đảng thuộc đoàn lao động Bo Xue trói Zheng Jian cùng với cô gái 17 tuổi. Bọn này đánh chết Zheng Jian và hiếp dâm tập thể cô gái. Sau đó đánh chết, moi gan, xẻo vú và âm hộ cô ta...

- Tại xã Dongxing, đoàn lao động NaBo xử tử Zhang Yueye, nhưng thấy ông ta chưa chết, ông giám đốc của sở chống tham nhũng đặt chất nổ vào lỗ mũi ông ta, làm máu thịt ông ta văng tung tóe.

Trong cuộc đấu tranh tại xã Qinzhou, một nữ xướng ngôn viên, Lu Jiezhen bị bắt và bị đâm chết. Sau đó cô ta bị lột quần và bị nhét vào âm hộ quả pháo họ châm ngòi nổ.

Phần lớn những người bị giết là cựu địa chủ, hay giới trí thức hay con cháu của họ.

Một phụ nữ buộc phải nhận diện và tố xác chồng đã bị giết, bị róc thịt và đã bị ăn gần hết rồi. Đã vậy để trị tội bà ta đã yêu tên “phản cách mạng”, bà ta bị buộc phải ngủ gần cái đầu lâu của chồng.

Hầu hết những kẻ liên hệ đến vụ ăn thịt người tại Quảng Tây đều chỉ bị tội nhẹ sau cách mạng văn hóa (bị trục xuất khỏi đảng hoặc bị giáng chức) không ai bị tội hình.

Một bà trợ lý xã trưởng xã Wuxuan, có sở thích ăn dương vật của các nạn nhân mà chỉ bị huyền chức và bị khai trừ khỏi đảng.

Đó chỉ là một số tài liệu rất nhỏ mà hai phóng viên nói trên có được. Theo họ, một ngày nào đó, các sử gia sẽ có cơ hội tìm ra muôn ngàn sự thật rùng rợn, ghê tởm nữa trên khắp nước Trung Hoa.

Nhưng đó là chuyện quá khứ. Hiện nay, đầu thế kỷ 21, chỉ cần 3 - 4 ngàn nhân dân tệ (độ 400 đô la) là có thể thưởng thức món canh thật bổ, làm từ thai nhi 6, 7 tháng tuổi, được người Trung quốc ví như “tráng dương thượng phẩm.”

Thời phong kiến ăn thịt người vì đói, thời cách mạng văn hóa cộng sản ăn thịt người để chứng tỏ mình là người có lập trường cộng sản vững chắc, thời văn minh tin học, ăn thai nhi có tác dụng “bổ khí dưỡng huyết” để trường thọ với ước muốn kéo dài dục tình trong tuổi già.

Các thương gia Đài Loan ở Quảng Đông gần đây loan truyền một trào lưu bồi bổ rởn tóc gáy: canh thai nhi. Chỉ cần 3, 4 ngàn nhân dân tệ là có thể thưởng thức món canh cực bổ làm từ thai nhi 6, 7 tháng tuổi, được các thương gia Đài Loan ví như “tráng dương thượng phẩm”.

Đài thương họ Vương - chủ một nhà máy ở Dong Wan - tự nhận là thượng khách của canh thai nhi, cho biết: “Thai nhi độ mấy tháng tuổi, cộng thêm...một số vị thuốc Đông y không dịch được, hầm trong 8 tiếng rất có tác dụng bổ khí, dưỡng huyết”. Ôm một cô gái bao 19 tuổi người Hồ Nam, ông Vương dương dương tự đắc nói: “Với độ tuổi 62 như tôi, mỗi tối đều có thể làm một lần (make love) chính là nhờ tác dụng của nó.”

Thấy vẻ mặt ký giả hoài nghi, ông ta bèn tự nguyện dẫn ký giả đi “mở mang kiến thức”. Trạm đầu tiên, ông ta dẫn ký giả đến thành phố Fo Shan (Phật sơn) tỉnh Quảng Đông, tìm nhà hàng ăn canh thai nhi, không may ông chủ Lý nói: “xương sườn (ám chỉ thai nhi) không dễ kiếm, hiện tại không có hàng. Loại này không thể để đông lạnh, phải ăn tươi mới tốt.”

Ông chủ Lý cho chúng tôi biết, nếu thực sự muốn ăn, “có đôi vợ chồng ngoại tỉnh đến làm thuê, hiện đang có bầu 8 tháng, vì đã có hai con gái nên nếu lần này lại là con gái thì có thể ăn được.”

Ký giả vẫn bán tin bán nghi, điều tra phỏng vấn mất mấy tuần mà vẫn chỉ được nghe mà chả được nhìn tận mắt, đã tưởng phải bỏ cuộc, nào ngờ mấy ngày sau ông Vương gọi điện báo: “Tìm được hàng tốt, tiết trời đang chuyển lạnh, có mấy người bạn đang muốn đi bồi bổ.”

Ông dẫn ký giả đến Đài Sơn, tìm đến nhà hàng, ông chủ họ Cao dẫn cả đoàn chúng tôi xuống bếp “khai nhãn giới”

Nhìn cái xác thai nhi chỉ nhỏ bằng con mèo con nằm trên cái thớt, ông Cao hơi ngượng ngùng nói: “5 tháng tuổi, hơi nhỏ một chút.”

Ông Cao nói rằng cái xác thai nhi nữ này do một người bạn kiếm được dưới nông thôn, ông ta không muốn tiết lộ giá mua và, chỉ nói rằng giá lệ thuộc vào tháng tuổi và sống hay chết.

Ông Vương cũng nói thêm, ăn một bữa hết 3,500 tệ, các chi tiết khác ông không quan tâm.

Ký giả nghe mọi người nói thai nhi chết do lưu sản hoặc phá thai được bán cho môi giới khoảng vài trăm tệ, nếu là thai nhi sống, để thiếu tháng thì giá khoảng 2.000 tệ, coi như mua làm con nuôi. Khi thai nhi được giao cho nhà hàng đều đã chết, còn chuyện trước đó thai sống hay chết không quan trọng.

Bữa canh bổ này ký giả không có gan nếm thử, sau khi tham quan nhà bếp xong rất lâu không ăn được gì, bèn giả vờ ốm cáo lui.

Các món ăn đều làm từ thai nhi nữ. Đây có phải là tác hại của chính sách một con, hay là tập tục thích bồi bổ của người Trung Quốc

(Trích Cali Today, Jul 02 2004)

Communist Party principles disappeared, however, in the Cultural Revolution. That decade of chaos undermined the party's legitimacy more than anything else, and it is impossible to exaggerate the savagery that went on. In 1992 I obtained a trove of secret Communist Party documents arresting to large-scale cannibalism during the Cultural Revolution in the Guangxi region of southern China. The documents were given to me by Zheng Yi, a Chinese writer and dissident who had conducted a lengthy investigation into the cannibalism. At first I was skeptical, but the more I read the documents, and the more I talked to Chinese, the more I became convinced that the documents were genuine. They were printed on letterhead and stamped with official seals, listing just how many copies of each were printed—thirty-nine of one, eighteen of another, and so on.

The documents suggest that at least 137 people, and probably hundreds more, were eaten in the towns and villages of Guangxi Province in the late 1960s. In most cases, many people shared a corpse, so the cannibals may have numbered in the thousands. While this apparently was one of the largest episodes of cannibalism anywhere in the world in the last century or more, it is different from most other cases in that those who ate the flesh were not motivated by hunger or by psychopathic illness.

Instead, the compulsion was ideological. The cannibalism took place in public, often organized by Communist Party officials, and people indulged communally to prove their revolutionary ardor. The first person to strip meat from the body of one school principal was the former girlfriend of the man's son; she wanted to show she had no sympathy for him and was just as "red" as anybody else. At some high schools, students butchered and roasted their teachers and principals in the school courtyard and feasted on the meat to celebrate a triumph over "counterrevolutionaries." Government-run cafeterias are said to have displayed corpses dangling on meat hooks and to have served human flesh to government employees.

The documents I saw were prepared by the local authorities in the 1980s and are critical of the atrocities that they describe. The following comes from a single page in an account about the Cultural Revolution in Guizhou Province:

A mass meeting for dictatorship was held at Shangsi Junior High School, and twelve people, including cadres, were publicly killed. The livers were ripped out of some of the bodies and taken back to the cafeteria of the county government. Some of the county and commune officials participated.

Also in Shangsi County, in Siyang Commune, the Army Affairs Director went to Hexing Village. He and his partners killed Deng Yanxiong and ripped out his liver and boiled and ate it. He encouraged everybody to eat human liver, saying that this would make them braver. The next day, he arranged the killing of four more people and ripped out their livers, and distributed them to two or three production teams to show "collective dictatorship."

Bodies were humiliated and destroyed, so that while the killing was awful, what came next was even worse. Take the case of three women: Lu Yu, of Siyang Commune, Huang Shaoping, a teacher at Guangjiang River Elementary School; Chen Guolian, of Hepu County's Shikang Township. After they were beaten to death, sticks were poked into their vaginas and their corpses were left naked along the roadside.

In Pubei County's Beitong Commune, ten hoodlums from the Boxue Work Team tied up Liu Zhengjian and carried him off to the hillside along with his seventeen-year-old daughter. They beat him to death and then gang-raped his daughter. Then they beat the daughter to death with clubs and ripped out her liver and cut off her breast and vagina.

In Dongxing County's Naqin Commune, in the Nabo Work Team, they wanted to execute Zhang Yueye, but he was still alive after being shot. So the director of the Office Against Speculation forced a detonator inside Zhang's nasal cavity. With the explosion, Zhang's blood and flesh flew in the air.

In the fighting in Qinzhou County, a broadcaster from a minor faction, Lu Jiezheng, was captured and stabbed to death. The assailants pulled off her pants, and forced a huge firecracker into her vagina. They lit it and exploded it.

Most of those killed, as elsewhere in China, were former landlords or intellectuals or their descendants. Others had quarreled with someone powerful, or was made to suffer for the supposed sins of their parents or spouses. One woman was forced to identify and denounce the mutilated corpse of her husband, who had been killed, stripped of his flesh, and mostly eaten. As punishment for having loved a "counterrevolutionary", she was then forced to sleep with his severed head beside her.

Some of those involved in the cannibalism in Guangxi received minor punishments after the Cultural Revolution ended. Wuxuan County expelled ninety-one people from the party for having eaten human flesh, and it demoted or cut the wages of thirty-nine nonparty members, but no one, apparently, faced criminal prosecution. A female deputy head of Wuxuan County, who liked to eat the genitals of men, was dismissed from her post and expelled from the party. She moved away from the county, and her whereabouts are not known.

In 1980, the central government tried the "Gang of Four," who had helped rule the nation in that period, for killings and other crimes during the Cultural Revolution. But other criminal prosecutions were extremely rare, and at the local levels in China it was normal for people literally to get away with murder. "For the children of the victims, the worst thing is that the murderers were never seriously punished," Zheng Yi said. "They say that every day on the streets, they see the people who killed and ate their parents."

Why go into these horrors at such length? Because they are just the ones we know about, the ones that were documented. As the country loosens, many more such horrors may emerge into the public eye to challenge the legitimacy of the regime. Someday, historians will have a field day in China.

Taken from : Nicholas D. Kristof and Sheryl Wudunn- China wakes, pages 73-75.

Tủ Sách Việt Thường
www.tusachvietthuong.org